

5) Rezavý meč

Do školy kurýři přiváželi dlouhé balíčky. Mladí rytíři je nadšeně rozbalovali a chlubili se před ostatními kvalitou svých zbraní. Záštity některých mečů byly ozdobně vysekávané, jiné zářily pozlacením a ty nejdražší zbraně se pyšnily rytinami a ozdobnými hlavicemi.

Rostislavův meč žádné mimořádné zdobení neměl, ale učitel si ho prohlédl a dokonce vyslovil pochvalu: „Děda ti vybral kvalitní, dobře vyvážený meč, což je na zbrani nejdůležitější.“

Jen pro Janka žádná zásilka nedorazila. Rodiče mu žádnou zbraň zaplatit nemohli.

„Čímpak bude bojovat náš Žaboš z Bahňákova?“ dobírali si ho spolužáci, když přišel na trénink s dřevěnou zbraní.

„Čím by bojoval? Utrhne si rákosový stvol nebo umlátí vodní obludu klackem,“ posmíval se mu Bonifác. Janek si ho nevšímal, jen usilovněji trénoval, aby byl hbitější a silnější než posměváčkové. Až si našetří peníze, koupí si pořádnou zbraň.

Odpoledne přijeli kupci a přivezli škole zásoby na zimu. Kuchařka Andělka hned Janka zaměstnala, aby pomohl odnést uzené maso, med, pytle s moukou, bedny s brambory, zeleninou či ovocem dolů do sklepa. Pracovali až do tmy, jen lojové svíce matně ozařovaly sklepní místnosti.

„Pořádně tady ty bedny srovnej, pozhášej svíce, zamkni a klíč mi přines do kuchyně,“ nařídila Jankovi a nechala ho ve sklepení samotného.

Vtom se chodbou prohnal studený závan a pozhášel všechny svíce kromě jediné. V Jankovi hrklo. Měl by se rychle vrátit zpátky, aby tu nezůstal potmě. Ale kudy se jde nahoru? Jakmile svíce zhasly, nemohl si vzpomenout, kudy se jde ke schodišti. Sundal hořící svíci ze stojanu a hned

si popálil prsty horkým voskem. Moc nechybělo a byl by světlo upustil. Krůček za krokem se sunul temnou chodbou. Tady někde by měl zahrnout doprava, ale žádnou odbočku nenašel. Náhle se chodbou prohnal další studený závan a Janek se ocitl potmě. Hmatal po pravé straně chodby, prsty se mu motaly do pavučin, když vtom došlápl na zpuchřelý poklop, prkna pod ním praskla a Janek se propadl někam dolů. Narazil si loket a zápěstí.

„Pomóóóc! Pomozte mi někdo!“ zahalekal co nejhlasitěji, ale marně. Asi chvíli potrvá, než mě začnou hledat, pomyslel si bezradně. Hmatal kolem sebe, avšak ukázalo se, že spadl do sklepa bez dveří. Jediné, co tu nahmátl, bylo staré březové koště. Očistil si kousek podlahy a posadil se. Znovu pocítil chladný závan a z černočerné tmy se na něj řítily zlaté rytíř s tasenou zbraní. Janek vyskočil a březovým koštětem se jal odrážet jeho zuřivé výpady. Zlatý rytíř ho nenechal vydechnout a útočil shora, zdola i ze stran. Mečem zasáhl Jankovu poraněnou ruku, až prudce zabořila. Mladý rytíř se naštvál a majznul koštětem zlatého útočníka po helmě, až mu slétla z hlavy. Náhle zmizela nejen helma, ale i celé zlaté brnění. Na místě zůstal jen světlý obláček – jakási silueta člověka.

„Ty jsi zdejší strašidlo?“ opatrně se zeptal Janek.

Duch přikývl a gestem Janka vyzval, aby ho následoval. Přízračné měsíční světlo ozářilo schodiště, které tu ještě před chvílí zaručeně nebylo. Kráčeli vzhůru. Duch odsunul jakousi desku a pustil Janka před sebe. Chlapec prošel otvorem a najednou stál na školní chodbě přímo před obrazem rytíře Dragoše ve zlaté zbroji. Obraz se zhoupnul zpět na své místo. Janek ho znovu zvědavě odklonil, ale stěna, skrze kterou před okamžikem prošel byla vyzděna starými pálenými cihlami.

Vtom ho zezadu chytila za límec ruka sira Michaela. „No to snad není možný!“ zahřímával rozzlobeně. „My tě všichni hledáme po celém sklepení a ty se zatím couráš tady! Dokonce jsem chtěl zburcovat kluky, aby nám s hledáním pomohli.“

„Já, já, potkal jsem ducha a musel jsem s ním bojovat,“ roztřeseně koktal Janek.

„Nemáš horečku?“ sáhl mu učitel na čelo.

„Bránil jsem se tady tím ko... koš... koště...“ Janek si překvapeně uvědomil, že už nadržuje v ruce žádné koště. Svíral příšerně rezavý meč. Sir Michael ho vzal do ruky a trochu štitivě ho potěžkal.

„Myslím, že škola nebude mít námitky, aby sis tuhle ohavnou starožitnost nechal. Ale než se s ním objevíš na cvičišti, ať na něm nevidím žádnou rez. Pořádně ho vyčisti.“

„Ano, pane,“ našel Janek konečně svůj úsměv.

„Jdu odvolat pátrání a ty koukej urychleně zapadnout do ložnice!“

Janek opatrně vklouzl do společné místnosti, ale někteří ještě nespali a Bonifác ve světle zahlédl Jankovu trofej. „Koukněte se na to, pánové. Náš mladej si pořídil meč. A jakej!“

„To víš, někdo si meče pozlatí, jinej si libuje v rezavé parádě,“ ušklibl se princ Pavel.

„Náhodou! Vytasí ho na příšeru a ta se potrhá smíchy a zhebne dřív, než náš Žaboš z Bahňákova zaútočí. Bezva strategie!“ křenil se Bonifác.

Janek odložil zbraň pod postel a spěchal se umýt. Než se vrátil, bylo zhasnuto. Zkontroloval, zda meč zůstal na svém místě a zašeptal: „Až bude všechna rez pryč, bude z tebe báječná zbraň, která mě nikdy nezklame.“ Prsty se dotkly hladkého kovu. Hladkého? Hladkého?!!! Janek zapálil svíčku, protože předtím meč rozhodně čistý nebyl. Po vyleštění čepeli přeběhl odraz plamene.

„Ale předtím jsi byl celý rezavý... Nebo ne?“ zašeptal nevěřičně. Vmžiku se kovová vrstva pokryla rzí.

„Hm. Jestli jsi kouzelný, tak buď zase čistý!“ Rez jako by se vypařila a meč se opět zaleskl. „Fajn. Takhle se mi líbíš víc,“ usmál se Janek a sfoukl

svíčku, aby náhodou neprobudil některého z kamarádů.

© *Ilka Pacovská (2016)*